

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Telefónica 02 Czech Republic, a. s.** (dříve Eurotel Praha, spol. s r. o.), se sídlem Praha 4 - Michle, Za Brumlovkou 266/2, zast. JUDr. Pavlem Dejlem, advokátem se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 9. 5. 2002, č. j. R 15/2001,

t a k t o :

- I.** V řízení **se pokračuje** s Telefónica 02 Czech Republic, a. s., se sídlem Praha 4 - Michle, Za Brumlovkou 266/2, jako žalobcem.
- II.** Žaloba **se odmítá**.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 5611 Kč do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení, k rukám JUDr. Pavla Dejla, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Olomouci dne 31. 5. 2002 se právní předchůdce žalobce, Eurotel Praha spol. s r. o., domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 9. 5. 2002, č. j. R 15/2001. Tímto rozhodnutím předseda Úřadu změnil 1. výrokovou část, zrušil 2. výrokovou část a potvrdil 3. výrokovou část vydaného prvostupňového rozhodnutí ze dne 20. 7. 2001, č. j. S 18/01-1300/01-VOI, jímž Úřad pro ochranu hospodářské soutěže původně rozhodl tak, že:

1. právní předchůdce žalobce zneužil svého dominantního postavení na trhu mobilních radiotelefonních služeb ve veřejných mobilních telekomunikačních sítích GSM a zneužil svého monopolního postavení na trhu mobilních radiotelefonních služeb ve veřejných mobilních telekomunikačních sítích NMT jednáními v tomto rozhodnutí specifikovanými, čímž porušil ustanovení § 9 odst. 3 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů, k újmě společnosti Český Mobil, a. s. a také k újmě spotřebitelů;

2. podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, Úřad předchůdci žalobce zakázal pokračovat ve zneužívání dominantního postavení a ve zneužívání monopolního postavení uvedeným jednáním;

3. podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. h) a ustanovení § 14 odst. 4 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, Úřad předchůdci žalobce uložil pokutu ve výši 48 000 000 Kč.

Protože věc nebyla Vrchním soudem v Olomouci skončena do 31. 12. 2002, byla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.) postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. Rozsudkem tohoto soudu ze dne 21. 12. 2004, č. j. 2 A 12/2002 - OL - 503, byla žaloba zamítnuta.

Nálezem Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/05, byl k ústavní stížnosti podané předchůdcem žalobce zrušen výše označený rozsudek Nejvyššího správního soudu, jakož i uvedená správní rozhodnutí žalovaného v prvním i druhém stupni.

Společnost Eurotel Praha, spol. s r. o. ke dni 1. 7. 2006 zanikla a její jmění přešlo na jejího právního nástupce, společnost Český Telecom, a. s., která k témuž dni změnila obchodní firmu na Telefónica 02 Czech Republic, a. s. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 107 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. prvním výrokem tohoto usnesení rozhodl tak, že v dalším řízení o podané žalobě bude pokračovat se společností Telefónica 02 Czech Republic, a. s., jako žalobcem.

V důsledku rozhodnutí Ústavního soudu ovšem již neexistuje žalobou napadené správní rozhodnutí ani správní rozhodnutí prvního stupně, nejsou tedy splněny podmínky řízení o předmětné žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, přičemž tento nedostatek je neodstranitelný. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo, než postupem dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žalobu odmítnout.

Pokud jde o náklady řízení, ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. stanoví, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Ovšem podle § 60 odst. 8 s. ř. s., jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud přiznat účastníkovi, který měl ve věci alespoň částečný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení i v těch případech, kdy soudní řád správní stanoví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo. V daném případě Nejvyšší správní soud shledal tyto důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání náhrady nákladů žalobci, neboť Ústavní soud dospěl k závěru, že žalobou napadená rozhodnutí porušovala ústavní práva žalobce a že je tudíž měl zrušit již Nejvyšší správní soud. Žalobce tedy měl v konečném důsledku ve věci úspěch, byť jeho právnímu předchůdci původním rozsudkem Nejvyššího správního soudu, který byl následně Ústavním soudem zrušen, náhrada nákladů řízení přiznána nebyla.

Náhradu nákladů řízení tedy tvoří částka 1000 Kč za zaplacený soudní poplatek, částka 3500 Kč jako paušální náhrada mimosmluvní odměny advokáta (§ 133 s. ř. s., § 11 vyhlášky č. 484/2000 Sb.), částka 375 Kč na paušálních náhradách hotových výdajů za 5 úkonů právní služby po 75 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za použití čl. II vyhlášky č. 276/2006 Sb.), zvýšeno o sazbu DPH ve výši 19%, celkem tedy 5611 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. prosince 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu